

JAANUAR

Mehis Heinsaar. "Sügaval elu hämaras". lk 18	3
Jaak Jõerüüt. "Kõik luuletused". lk 244	4
Aare Pilv. "Nägemist". lk 51	5
Mart Raud. "Ärateeline". lk 21	7

*

Maailm korraga väsinud on-
loomad langevad rohtu
pilved vajuvad maha,
tuul lakkab ja mureneb kivi-
kõik uinuvad kes kuhu juhtub.

nii tornitippe kui silmi
katmas pehme rohekas sammal.

Maailm ammugi väsinud on,
iseendast näeb kummalist und-
et ikka veel hõljuvad linnud
kasvavad linnad ja puud,
et keegi unetul meelel
kirjutab üles read-
"Maailm korraga väsinud on..."

*

salapärase tuulepuhang
tooks nagu jahedaids nartsisse

kas see mindki puudutab?
mina armastan kõrbenud maastikke
rasket lämmatavat õhku
ja et keegi teeks häält
mis undab üksluiselt nagu kaamelid, liiv ja vanadus

mina armastan seda
mida ma endast veel ei tea

*

peos kerge köide, mille tagakaanel
poeet on kinnisilmi ärkvel
ja suudleb mõtlikuna oma kätt.
need luuletused vabisevad
ilu mandeljahedas, küsides üht venda
kel tuba oleks vaalakõhust,
otsmik vandlist
ja sõrmenukkides kes varaõöse õhust
õhetamas püha hooletus,
et sõnad saaksid
kirjutajast targemad.

*

Usun sõna jälgede
olemasolemist
aegade teedel.
Lumistel. Ränistel.
Kõrbede tuulises, tulises liivas.
Usun lausutud lause
kutset või hoiatust:
Tule. Seisata. Tõtta.
Usun, et suu
sosinasoojast on saadud
kätega tehtud asjade
nimed ning hing.
Heade asjade hing.
Vihast kurjde kuri.
Usun mõtete kõrget lendu
ja madalat maamulda juurdumist.
Vee peal kõndimist.
Valguse laotamist
varjude vahele.

Sõnad ei ole küll asjad ise.
Jäljed ei need, kes tulid või läksid.
Aga ikkagi-
nõudkem ja andkem
sõnale
tuuma ja ruumi,
aega ja rahu
otsida oma selguse järe
jälgede otsatust kirjast.